

Cleo Huizinga, privédetective

De schone schijn

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Marijke Vos

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

ISBN 978 94 027 7068 1

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Hoofdstuk 1: De duivel zelf

‘Ik heb je hulp nodig.’

Knipperend met mijn ogen probeer ik Philips woorden te verwerken. Mijn brein weigert echter elke medewerking om die vijf woorden om te zetten tot iets wat in de buurt komt van logica, dus blijf ik hem aankijken alsof er een tweede hoofd uit zijn nek groeit. Ik zou niet weten wat ik had verwacht van dit onvoorziene bezoekje, maar deze woorden waren zeker wel mijn allerlaatste gok.

‘Amai, maak dit nou niet moeilijker dan het is,’ verzucht Philip geïrriteerd, en hij haalt een hand door zijn haren. Ze blijven ietwat in de war achter.

‘Ik... Wat?’ pruttel ik. Nou goed, het is een begin.

‘Zo ingewikkeld is het niet. Ik heb je hulp nodig,’ herhaalt hij, terwijl hij me indringend aankijkt. Zijn ijsblauwe ogen nemen me nogmaals op en ik merk aan zijn houding dat hij helemaal niet blij is.

Dan dringt langzaam mijn situatie tot me door: ik sta hier in ons kantoor, alleen, met Philip Huys.

‘Volgens mij kun jij beter gaan,’ zeg ik. Maar ik besef direct dat ik nergens heen kan. Ik zit gevangen tussen de hoek van de wachtruimte, mijn eigen bureau en de kabel van de waterdispenser. ‘En geef mijn telefoon terug.’ Ik steek tegen beter weten mijn hand naar hem uit en beweeg hem ongeduldig op en neer om mijn woorden kracht bij te zetten.

Philips blik glijdt van mijn hand naar de telefoon, die hij nog altijd vast heeft. Dan schudt hij zijn hoofd. ‘Niet voordat je naar me hebt geluisterd.’

Ik onderdruk een grom en kijk hem uitdagend aan. Nu de eerste schrik wat begint te zakken – en hij me nog altijd niet in een lijkzak over zijn schouder de trap af draagt – begin ik wat van mijn moed terug te krijgen. ‘Waarom zou ik naar jou luisteren? Je hebt al meer dan duidelijk gemaakt dat je niet te vertrouwen bent.’

‘Omdat ik net zo goed wil weten waar mijn vader is gebleven als jij.’ Zijn wenkbrauwen trekken samen in een bedenkelijke frons. ‘En als jullie enkel achter mij aan blijven sjouwen, vind je hem nooit.’

‘Want?’ Ik knijp mijn ogen samen en staar hem aan.

‘Ik heb er niets mee te maken.’

Geloof niemand zomaar op zijn woord. Gisteravond las ik in mijn lesboek hoe verdachten er alles aan doen om je te misleiden. Ze charmeren je en verkopen smoesjes. Sommige zijn zo geloofwaardig als de senior collectant van De Zonnebloem. Oké, dat laatste stond er niet letterlijk, maar serieus, die zijn het moeilijkst. Goed, of Philip echt gevaarlijk is, zoals Sandra beweert, betwijfel ik. Maar waarom zou ik blind aannemen dat hij de waarheid spreekt? Sandra heeft niet voor niets al haar pijlen op hem gericht.

‘Ik geloof je niet.’ Ik sla mijn armen over elkaar en kijk hem uitdagend aan. ‘En ik wil je nogmaals verzoeken om nu te vertrekken.’ Mijn ogen glijden naar de deur. Het grootste obstakel is de kabel van de waterdispenser, maar met een flinke sprint zou ik redelijk snel bij de trap kunnen zijn. Mijn ogen glijden over Philips gestalte. Zijn maatpak is perfect gesneden en onder de stof van zijn mouwen lopen de contouren van een gespierd lijf. Hm, hij is getrainder dan ik.

Hij lacht snuivend. ‘Ben je nu aan het inschatten of je sneller bent dan ik?’

Ik voel het schaamrood vanuit mijn nek omhoogtrekken, maar ik hef mijn kin op. ‘Natuurlijk niet. Ik sla echt niet voor elk wissewasje op de vlucht.’

Een geamuseerd trekje glijdt om zijn lippen. ‘Mooi, want ik verzeker je dat je geen schijn van kans hebt.’

Daar ben ik inderdaad ook bang voor. Ik zal een andere tactiek moeten kiezen, want eerlijk is eerlijk, ik ben behoorlijk nieuwsgierig naar wat hij van me wil. ‘Nou, vertel wat je te vertellen hebt.’

Philip haalt opnieuw een hand door zijn haar. ‘Goed. Allereerst, jullie houden mij in de gaten als een of andere verdachte, maar ik verzeker je dat ik niets te maken heb met de verdwijning van mijn pa. Sterker nog, de afgelopen dagen ben ik continu bezig geweest om te achterhalen waar hij kan zijn en wie verantwoordelijk is voor

zijn verdwijning. Het is niets voor mijn pa om zomaar de benen te nemen. Awel, niet zonder zijn zaakjes netjes over te dragen. De afgelopen dertig jaar kan ik me geen dag heugen dat hij niet aan het werk was. Zelfs op vakantie staat zijn telefoon nooit uit. En nu is dat wél zo, en al zeker twee weken.' Hij kijkt me recht aan. 'Ik heb amper geslapen en ik weet dat jouw collega ook niet veel slaap krijgt. We kunnen onze krachten beter bundelen.'

Ik denk na over zijn woorden. Het is waar dat Ahmet uitgeput is, maar spreekt Philip de waarheid? Is Philip al die tijd al op zoek naar zijn vader? *Zeker mensen die iets op hun kerfstok hebben, zullen je willen misleiden met mooie praatjes.*

'En waarom kom je dan naar mij en niet naar Ahmet?'

Zijn mondhoek trekt iets omhoog. 'Omdat jouw collega Ahmet overduidelijk onder leiding staat van Sandra Keizer. Terwijl jij te horen hebt gekregen dat je je nergens mee mag bemoeien.'

Hoe weet hij dat?

Ik pers mijn lippen op elkaar en denk na over zijn woorden en mijn daaropvolgende antwoord. Het klinkt namelijk niet logisch. 'Stel dat dat zo is, wat heb je dan aan mij?'

'Wij kunnen onopgemerkt samenwerken.'

'Onopgemerkt? Je bedoelt zonder het iemand te vertellen?' Ik frons. 'Waarom zou ik dat doen? Hoe weet ik dat je me niet weer probeert te misleiden? Straks sleur je me mee naar België om me daar in een kelder te stoppen en me af en toe wat brood toe te werpen.'

'Ik woon in Amsterdam.' Geamuseerd kijkt hij me aan.

'Ik meen het.'

'Ik ook. Ik heb nog nooit een misdrijf gepleegd en was niet van plan daar nu mee te beginnen. Ontvoering staat niet bovenaan mijn bucketlist.' Hij steekt defensief zijn handen in de lucht; in zijn linkerhand ligt nog altijd mijn mobiel. 'Luister, ik wil gewoon weten waar mijn vader is.'

'Je hebt nog nooit een misdrijf gepleegd. *Yeah, right.*' Ik rol met mijn ogen. 'En dat moet ik geloven?'

Hij kijkt me oprecht verbaasd aan. 'Wat hebben ze jou eigenlijk allemaal wijsgemaakt?'

Ik negeer zijn vraag. Hij kan me namelijk van alles aan mijn neus hangen. Dat is hem eerder ook al gelukt. Ik schaam me nog altijd voor het feit dat ik me zo gemakkelijk door hem heb laten verleiden. *Zorg altijd voor harde bewijzen.*

In plaats van antwoord te geven, maakt mijn brein inmiddels overuren. Het blijft even stil.

‘Waarom praat je niet gewoon met Sandra?’ vraag ik me ten slotte hardop af. Ik bedoel, als hij er prat op gaat dat hij onschuldig is, kan hij dat beter met Sandra bespreken.

Ik snuif inwendig bij de ironie van deze situatie. Al de hele tijd wil ik niets liever dan me onderdompelen in de Huys-zaak, maar nu de gelegenheid zich voordoet, wijs ik naar Sandra. Is dat gek? Ben ik gek? Wat als ik naar Philip luister en we samen de dader ontmaskeren? Dat zou fenomenaal zijn. Maar... wat als Philip toch de dader is en hij me opnieuw om de tuin probeert te leiden? Dan moet ik hem te slim af zijn. Of hij nu wel of niet de waarheid spreekt, dit is een kans om mezelf voor eens en voor altijd te bewijzen.

Toegegeven, als Philip degene is die we zoeken, dan moet ik op mijn hoede zijn. Ik moet zorgen dat ik hem telkens twee stappen voor blijf en niets geloof van wat er over die mooie lippen van hem komt. Vanaf nu ben ik immuun voor zijn aantrekkingskracht. Tuurlijk, Philip Huys is een charmante man om te zien, maar dat wil niet zeggen dat ik al mijn professionaliteit aan de kant schuif. Want dat is wat ik ben: een professional. Samenwerken met de vijand om hem vervolgens te ontmaskeren klinkt nog meer James Bond dan ik ooit van mezelf had verwacht. Holy shit, wat zal Sandra verbaasd zijn. En trots, natuurlijk.

‘Luister je wel?’ Philips stem trekt me weer naar het hier en nu. Ik kijk hem vragend aan.

‘Awel, je hebt geen woord gehoord van wat ik zojuist zei, hè?’

Razendsnel probeer ik terug te denken aan wat hij als laatste heeft gezegd. Hij zei... O, en toen vroeg ik waarom hij niet met Sandra ging praten. En daarna... Hm, blijkbaar heeft hij antwoord gegeven, maar ik was inderdaad even afgeleid. Shit, wat zeg ik nu net tegen mezelf: *wees hem altijd een stap voor. Niet: laat je*

aandacht vooral verslappen als er een potentiële verdachte voor je staat.

Blijkbaar staar ik hem nog altijd nietszeggend aan, want hij zucht. ‘Jij vroeg me waarom ik niet gewoon met Sandra ging praten en ik vertelde je dat ik dat meerdere malen heb geprobeerd. Ze wil me niet spreken. Ik weet niet waarom, maar ze gaat me uit de weg.’

Is dat zo? Kan dat zo zijn?

‘En Ahmet dan?’

‘Die jongen is goed in zijn werk. Ik krijg hem niet te pakken. Telkens als ik hem wil aanspreken, is hij nergens te bekennen.’

Ik glimlach om die woorden en voel een moederlijke trots door me heen schieten. Ahmet is inderdaad goed in zijn werk, een onmisbare kracht zelfs. Ik hoop dat hij zich snel beter voelt. Die donkere kringen en vermoeide uitdrukking staan hem niet. Hopelijk heeft hij het inmiddels bijgelegd met Peter.

Oké, terug naar het hier en nu. Wat doe ik met deze man tegenover me?

Ik ben stiekem razend benieuwd en eerlijk is eerlijk: ik wacht al lang op een kans om mezelf in de Huys-zaak te mengen. Maar of ik dat buiten Sandra om moet doen? Tegelijkertijd, mocht ik tot een wereldschokkende eindconclusie komen, die al dan niet over Philip Huys gaat, dan zal Sandra ontzettend blij met me zijn. Dat weet ik zeker.

‘Oké, wat heb je zelf al ontdekt?’

Philip lijkt haast opgelucht als ik dat vraag. Hij kijkt even om zich heen. ‘Niet hier.’

Ik volg zijn blik door de lege ruimte om ons heen. ‘Waarom niet?’

Zijn ogen schieten naar de hoeken van het plafond en vervolgens naar Lulu, die hij oppakt en aan alle kanten bekijkt.

Dan begint het me te dagen. ‘Denk je nou echt dat we hier afgeluisterd worden?’

Zijn blauwe ogen vinden de mijne. ‘Geloof me, ik sta nergens meer van te kijken.’

‘Dus je vraagt me eerst om hulp en daarna wil je niet praten? Je begrijpt dat dát dan ook allemaal is vastgelegd, hè? Wie weet zit

hierbeneden een heel SWAT-team klaar om binnen te vallen en je direct op te pakken.'

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Voor wat?'

'Huisvredebreuk,' antwoord ik direct. 'En bedreiging,' voeg ik er snel aan toe.

Philip wijst op de deur naar de trap. 'De deur was gewoon open en ik heb niemand bedreigd.'

Ik denk na over zijn woorden. Misschien heeft hij gelijk. Maar *no way* dat ik met hem op pad ga. Hij verwacht toch zeker niet dat ik in die dikke bak van hem stap en meega naar... naar waar eigenlijk? Zo achterlijk ben ik niet. Ik schud mijn hoofd. 'Ik ga niet met je mee.' Mijn ogen schieten weer naar mijn telefoon. 'En die wil ik terug.'

Met een zucht legt hij mijn telefoon op het bureau. We staren er allebei naar. Pas als hij zichzelf ervan verzekerd heeft dat ik niet direct dat SWAT-team op hem af stuur, kijkt hij mij weer aan. 'Prima, noem jij maar een tijd en plaats, en ik zal er zijn.'

Beelden van donkere steegjes en afgelaten havengebieden schieten over mijn netvlies voorbij. Dat is waar zo'n *shady* rendez-vous zich meestal afspeelt in films. Maar goed, waarom zou ik mezelf daar veiliger voelen dan hier op kantoor? Nee, het moet een plek zijn met veel mensen, waar we opgaan in de menigte, maar waar iemand alarm zou slaan mocht er iets gebeuren. En we moeten onder de radar blijven, want het is misschien wel zo slim als Sandra en Ahmet niet weten dat ik contact heb met Philip Huys. Des te groter is de verrassing als ik straks opeens met de ontknoping in de zaak kom.

Philip fronst. 'Als je over alles zo lang na moet denken, begin ik alleszins wel te twijfelen of je de juiste persoon bent.'

'Je vraagt nogal wat van me,' antwoord ik uiterst kalm, niet van plan me te laten opjagen. Dan denk ik aan Mixed, mijn favoriete restaurant. Dat is perfect. Het is aan de andere kant van de stad, mijn kant, en zowel Sandra en Ahmet hadden enkel glazig gekeken toen ik laatst zei dat ik daar ging eten. Het is er altijd druk en het vaste personeel kent me. Heel onschuldig, en dus perfect.

'Goed, vanavond om zeven uur bij restaurant Mixed.'

Zijn mondhoek krult omhoog. 'Gaan we alsnog op date?'

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoord ik geïrriteerd en ik negeer de kriebel die die scheve glimlach bij me teweegbrengt. Wat denkt hij wel niet? ‘Sandra en Ahmet kennen het niet en het is er altijd druk, dus je kunt me daar niets aandoen.’

Hij rolt met zijn ogen. ‘Voor de zoveelste keer, ik ga je niets aandoen.’

Ik neem hem scherp in me op. ‘Nee, die kans zal ik je niet geven.’

‘Goed.’ Hij draait zich om en loopt met grote passen naar de trap. ‘Dan zie ik je vanavond.’

Ik knik enkel. De deur valt achter hem dicht en het geluid van zijn voetstappen ebt weg. Pas wanneer ik de deur beneden hoor dichtslaan slaak ik een zucht. Ik vraag me af waar heb ik in hemelsnaam ja op heb gezegd.